

Wat ik schrijf

OJ Frère

Inhoudsopgave

Vergetenheid	4
Verscheurd	5
Loopje	6
Op de step	7
Discussie	8
Arcadia	9
Oogopslag	10
Maandag	11
Heilstaat	12
Besluit	13
Nachtelijke doorvaart	14
Aphorisme 38	15
Toekomst	16
Middelpunt	17
Planken wambuis	18
Voeten	19
Mozaïek	20
Gedachten	21
Narcist	22
Zijn	23
Komst	24
Echte man	25
Ik ben	26
De weg*	27
Voorzienigheid	28
Vastgelegd	29
Te kort	30
Romantiek	31

Te kijk	32
Klikken	33
Ochtendlicht	34
Zonde*	35
Even niet	36
Nagels	37
Hulpmiddelen	38
Stof	39
Volharding	40
Onder mijn hoed	41
Koorddansen	42
Vervreemding*	43
Huisdier	44
Begrip	45
Stekeblind	46
Gloren	48
Te vroeg	49
Het kind	50
Glazen	51
Schaamte*	52
Vervuiling	53
Waarom niet?	54

*geschreven bij de schrijfgroep van het Straatjournaal

Vergetenheid

In nachten van halfslaap
Beelden, woorden
Half grijpbaar, aanraakbaar
Mistig in het duister
van de vroegte

In vaste overtuiging
van herinnering,
van nog weten
Na uren vergetelheid
een terugkeer

Maar dan
Maar dan
Is er niets
Geen beeld
Geen woord

Het valt stil
Het blijft stil

Er is niets

Verscheurd

Opgedoekt
Verstoten
Gescheurd
Afgebroken door kritiek
Onder geraas
van je voetstuk
gevallen

Je bent er nog
Je leeft
Eenzaam
Creatief
Eigenwijs

Maar wel een beetje
beschadigd

Loopje

Ingepakte gaffels
Spekgladde steigers
De kroeg is nog dicht

Slapende dijken
Nagelaten regenscherm
Bij de slagboom

Brandnetels steken
Strepen wijzen de weg

De burgemeester is dood
zijn straat verlaten

Een slak steekt over
onbevreesd voor
naderend gevaar

Ik laat plassen
Ruim drollen op

Hoewel...
Niet in het hoge gras
Daar vallen ze toch niet op
En er loopt niemand

Op de step

Tanden des tijds
Destijds gegrift
Nu zichtbaar
aan de opervlakte

Diep weggestopt
hinkelt het kind
stept de jongen
zijn weg

Na uren, dagen,
maanden, jaren
Een schaduw
in het licht
van oneindigheid

Discussie

Zwart, wit
Rood, groen
Boven, onder
Binnen, buiten
Hoog, laag
Goed, fout
Welles, nietes

Klootzak!

Arcadia

Molens malen lucht
Gebakken in zeeklei
Trekkers trekken voren
Spreeuwen in vlucht

Het kwaakt
Het plompt
Het bladert
Het sloot

Riet stengelt
in eindeloze pluimen
Van duiker
naar ophaalbrug

Uit kluiten
rijst het gewas
wachtend op de
dorsmachine

De zon komt op
in rode nevel
Een nieuw begin
In het oude land

Oogopslag

Ik vlucht
in illusie
van schoonheid

Gesloten ogen
Ziende blind
Op de tast
op weg naar dromen

Tijdelijke klanken
brengen herinneringen
oude en nieuwe
associaties
In het licht
achter mijn oogleden

Beelden vallen
Grondvesten schudden

In mijn oogbol
blijft de schijn

Maandag

Op lieslaarzen loop je
langs de woonwinkel
Maandagochtend
in de regen

Gevelstenen verraden
hun leeftijd,
gelegd door dode kleuters
op verloren grond

Een pizzadoos,
verlaten onder de lindeboom
zoekt steun bij
een verlopen toegangspas

Lam en blind worden
niet geholpen door de
medische wetenschap

Uit het raam klinkt een
ontstemde piano
Boze blues in C

Labradors blaffen
Cypers huilen
Maar er is geen program
van het concert des levens

Het is tenslotte
maandagochtend

Heilstaat

Gelijkgestemden vluchten
in het hoge gras
trappen dauw
op gezondheidssandalen
Uit volle borst
In volle overtuiging

Voorbij de roze wolk
vluchten zwart-witte
scholeksters
aangestraald door
gebroken prisma's

Berenklauwen woekeren
Zonnebloemen hangen
geknakt tegen de schutting

We plakken onze posters
Spuiten graffiti
Hijsen vlaggen

In de achtertuin
stichten we de heilstaat
In onze eigen achtertuin
Volgens artikel 461

Besluit

In steen gebeiteld
Met meerderheid
Gesloten besloten
We weten het:
Het moet
Is verplicht
We kunnen er
niet omheen

Protesteren is
zinloos
Asociaal
Onmaatschappelijk
Bovendien verstoort het
de zondagsrust

Dus we houden ons
aan de regels

Toch?

Nachtelijke doorvaart

In duistere nacht vaar ik
Zonder kompas
Ogen gericht op het
duistere water

Spiegels van ramen
Een donkere ark
Ze schuiven langs
in stilte

We houden
het roer recht
De blik gericht
op het heklicht

De brug geeft groen licht
Voor jou,
Voor mij

Aphorisme 38

Lachspiegels tonen hun werkelijkheid vooral
in de badkamer

Toekomst

We kunnen:

Het dak op

De boom in

M'n rug op

Het rambam krijgen

Het bekijken

Maar uiteindelijk

kunnen we toch

gewoon

de kist in

Middelpunt

Altijd samen
Tijd eindeloos
Rond en rond
Schijnbaar oud
Toch nieuw

Grote lijnen
Kleine details
Voor achter
Achter voor
Bekend

De cirkel houdt
zijn afstand
tot één punt
Het middelpunt
Jij

Planken wambuis

De bovenste plank
Misgeslagen, opgehangen
Gedoemd tot kist
Verloren in het woud
van verwachting

Het is licht in de tunnel
Vluchtwegen aangegeven
met joggende mannen
Groen uitgeslagen
richtingpijlen lokken

Om de boom staat een hek
Ingekaderd met hangslot
Verklarende tekens
Dreigende taal
Gedelijk verlies

De bal blijft liggen
Het grasveld geschoren
De fluit heeft geklonken
Nu heerst de rust
Rust in de tent

Voeten

Ik geef handen
en voeten
aan de ledigheid

Samen met jou
loop ik
in volledige
nutteloosheid

Samen pakken wij
het niets
van alledag
aan

We strekken
onze ledematen uit
naar nu

In stilte,
zonder doel
zonder morgen

Vandaag
is
genoeg

Mozaïek

Ik sla water uit de rots,
lever graffiti op tafels
Graatloze vissen zweven
Het voedsel daalt neer

In de wei loeit een koe
Onaantastbaar, aanbeden,
Op een voetstuk
De schepping bijna volmaakt

We werpen onze netten uit,
liegen rood en groen,
ventileren onze mening
in verzengende hitte

De bazuin schalt
Oude ruiters galopperen
Trekken voren in het
akkerlandschap

Verzet wordt losgeweekt
De ban is gebroken
Het is nu twaalf uur

Gedachten

Gesmolten
als lood om oud ijzer
Gesmoord
als water bij wijn
Loop ik
Gedachteloos van verleden
Gekooid met de toekomst
In de avond
van het leven

Het duistert
in de plassen
Een fiets spettert licht

Zacht tikken hartslagen
seconden weg
in bijna synchrone haast
Sneller dan de tijd
die ons rest

Ik wandel in stilte
Kijk om mij heen
Nog steeds
blijven gedachten uit

Narcist

Als ik er niet meer ben
draait het nog steeds
Rond, elliptisch,
Ogenschijnlijk gelijk

Maar toch

Er zal iets missen,
een ijkpunt, een essentie,
een bron van wijsheid
de kern van het bestaan

Als ik er niet meer ben
draait het nog steeds
Door

Zijn

Jouw vorm van zijn is
als een wasem,
doorzichtig in de
ochtendzon

Je loopt verstomd
alsof je bent
gevangen in een waan
van stof

In sporen ga je
weg van leven
voorbij de vloedgolf
van herinnering

Het is te koud
voor naaktheid
Het is te warm
voor een jas

Plots sta je stil
Gebogen over
je losgeraakte
schoenveter

De aarde draait
De wereld gaat
Hij gaat
aan je voorbij

Komst

Als er niets komt
moet je genieten
van dat wat er is

Als ideeën verschuilen
loof dan
de stilte

Het is nu,
hier, alles
voorzelfsprekend

Er komt niets
Maar toch
is het er

Altijd

Echte man

De man
is
groot

Zijn hoofd
leeg

Zijn broek
open

Hij stuurt
een foto

Aan jou

Ik ben

Ik ben
Niet

Van de
Wereld

Niet
van steen

Niet
van hout

Onbrandbaar
Ongebroken

Alleen
in druppels

Nat
van dauw

Geluk
is een mening

De weg

Ik loop
Over klinkers
Over tegels
Over asfalt
Over grint

Schelpen knarsen
Twijgen breken
Plassen spiegelen
Een auto spettert
mijn broekspijpen nat

Ik loop
Stap voor stap
Pas na pas
Uur na uur
Dag na dag

Op weg
Altijd onderweg

Naar jou

Voorzienigheid

De lucht klaart boter op hoofden
Toupetjes plakken vast op poriën

In de keuken rammelt de wekker
Parfum wasemt uit verstopte oren

Uit vermolmde stronken schieten loten
Getrokken kiezen in m'n in kunstgebit

Het uurwerk loopt
De tijd staat stil

We verbazen ons onder de oude eik
De voorzienigheid komt altijd onverwachts

Vastgelegd

(IM Erwin Olaf)

Door een scheur valt licht
In getrokken straal
In duistere nacht
In de rook van de laatste sigaret
Rechtlijnig

In perfectie uit zich de chaos
In schoonheid
In onvolkomenheid
In messcherp geschoten plooi
Vol contrast

De muren ademen beeld
Naar buiten
Naar binnen
Naar ons
Als we kunnen kijken

Te kort

Woorden schieten tekort
Raken geen doel
Vallen

Gericht op
Afgevuurd
Doelgericht

Maar toch

Woorden schieten
Te kort

Romantiek

Ik zie geen vlucht van leeuweriken
boven weiden, in het blauw
Ik zie geen asters bloeien,
geen druppels ochtenddauw

Ik hoor geen symfonieën,
geen zoetgevooisde zang
Ik hoor geen zacht violenspel
En soms maakt dat me bang

Dan kijk ik om me heen en zie
dat het er allemaal niets toe doet
Ik zit hier rustig, heel tevree
We hebben het best goed

Te kijk

Beschorste boomplanken
rasteren levenspaden
Verscholen in wouden van
voetangels en handbinders

Tongknopende leidsels vlechten
onuitgesproken gedachten
tot balkenbrij

We pijlen de planners
richting horizonstip
Het verdwijnpunt in
oneindige verte lokt

Vuur, vuur, alles is vuur
verzegend in puurheid,
verterend in haat

In zekerheid strammen we,
vastgenageld aan hout
Handen en voeten gebonden
Het hoofd geheven

We lopen voort
We zijn goden
in het diepst
van onze leegte

Klikken

Mijn telefoon klikt niet
Toch heeft hij me heel wat
geheimen verklapt

Ochtendlicht

Fantomen vluchten
langs onzichtbare paden
Opgelost in de ruimte,
in de schijn van de ochtend

Angsten vervloeien met
het opengeslagen dekbed
Paniekstof dwarrelt neer
onder de douche

Achter gesloten gordijnen,
achter dichte ogen,
heerst altijd weer de
peilloze afgrond

Maar nu kriekt de morgen,
vallen banen licht
op de wereld

Tot straks de avond valt
Dan toont opnieuw
het spookbeeld zijn klauwen

Dreigend
Donker
Lachend om mijn zijn

Zonde*

Ik weet het wel
Godverdomme
Het mag niet
Het is fout
Maar toch
Maar toch
Altijd weer opnieuw
Dat wat niet mag
Niet in de haak is
Tegen de regels
Ik zondig
Telkens weer
Verdomme

Even niet

Ik laat het maar even zitten
Vandaag niet
Even niet nadenken
Geen woorden
Geen onverwerkte emoties
Of diepe zielenroerselen

Het hoeft even niet
Die woorden
Die zinnen
Die zin

Laat maar
Nu niet
Morgen weer
Morgenochtend

Nagels

Met mijn nagels
krab ik
langs het schoolbord

Geluid van kippenvel
Rillingen in de oren
van de mensheid

Nagels zijn geslagen,
kisten verzegeld
In eeuwige rust

Totdat

Ik met mijn nagels
langs het schoolbord
krab

Hulpmiddelen

In onbewezen stellingen
vinden we zandhazen
die de neus van Cheops
toedekken met de mantel
der liefde

Op ongebaande wateren
zinkt de moed in schoenen
maat tweeënveertig,
voetstoots aangenomen
door de rasverteller

Er spoelt een huilebalk aan,
eens de steunbeer van de
parochiekerk, deel van de
vaste grond onder de
exegeese

We vertrouwen op krukken,
hulpmiddelen op medische
gronden verstrekt door
het gezondheidscentrum
uit de buitenwijk

Paden lopen
De tijd staat stil
Seconden worden uren
Als de heks wacht
op haar labradoedel

Stof

In het uitspansel hangen beren
die puntig richting geven
Slangen bijten in de staart
van kometen
Joris Driepinter kent zijn weg

Wij zijn nietig verklaard in
oneindige gaten waardoor
het licht binnenvalt
De halfmens spelt zijn eerste
letter in het Grieks

Ik kijk en voel me machteloos
Toch ben ik groot, groter dan
ondeelbare deeltjes,
de omcirkelde kernen
die mijn zijn bepalen

Stof,
in de almacht
van de leegte
is slechts stof
Ook ik ben stof
en tot stof
zal ook ik
wederkeren

Volharding

In beton gegoten
Uitgehard
Uitgevloeid gestold
Keihard

Maar

Werkend rond roest
Onzichtbaar
Reukloos
Ongehoord

Steek ik mijn kop
in het mulle zand

Onder mijn hoed

Over

In wankelbaar bestaan
Voeten van gebrek
aan evenwicht

Licht

In hoop van ogen
Tenen van kromming
aan houvast

Tonen

In stille verten
Knieën die kraken
van onbuigzaamheid

Leven

In eindige dagen
Zon op mijn schedel
Onder mijn hoed

Koorddansen

Een slap koord scheidt
vandaag van morgen
De afgrond van de dag
opent zich onder
aanzelende voeten

De stappen onzeker
Het touw als voetpad
Loop ik
Struikel ik
De avond tegemoet

De evenwichtsstok
in het midden vastgeklemd
Als zekerheid, dwars op
dat wat komen gaat

Vervreemding*

Vreemden van ver
Dichtbij ook
Na hallo
Wie ben je
naam
ging je mijn
voorstellingsvermogen
te boven

boven de pet,
tulband
keppel of
keffiyeh

Nu, na jaren samen
slaat opnieuw
de vervreemding toe

Vervreemde vreemdeling

Je blijft welkom
Als je je maar
aanpast
aan mijn
vreemde
ik

Huisdier

(op diierendag)

Als je op je fluitje blaast

Ren ik

's Morgens

's Middags

's Avonds

Iedere dag

Als je op je fluitje blaast

Ren ik steeds weer

Naar je toe

Begrip

Nu grenzen vervagen
in vijf voor twaalf,
in voor-tussen-achter
van lopende paden
in bronsgroen
uitgeslagen lambriseringen
van de struikenwand

Nu de vechthond
zijn pijlen richt op
halsbandparkieten
die de sirene
hebben aangezet
om ruimtes te claimen
Onderweg naar morgen

Nu lattenbankjes
plaats bieden aan
statiegeldblikjes
bijeengekomen
voor een goed gesprek
over de toekomst van
ons belastingstelsel

Nu alles is zoals het is

Sluit ik mijn ogen
Trek ik me terug
in het hol van de leeuw

Wachtend op begrip

Stekeblind

Als ik zou luisteren
Dan zou ik misschien
Dat kunnen horen
Wat ik nu niet wil zien

Gloren

Donkere uren van vroegte
Uitgezeten in de nachtcel
Vruchten geplukt
Het kraaien van de haan
Driemaal genegeerd
Kruip ik uit mijn schulp

Het kraakpad echoot
met groene pijlen
De gevallen dreigen,
naakte staken
Het doel is verlaten
De bank failliet

Ik verdwaal,
vind opnieuw mijn weg
Ik
spuug tegen de wind in

Te vroeg

Het is nog veel te vroeg
om er iets van te zeggen
Het is nog veel te vroeg
om nu te beslissen
Wat beter
Wat duidelijker
Wat efficiënter
We moeten nog even wachten
Uitstel
Rapport
Onderzoek
We vermoeden wel
Denken
Hebben het idee
Maar het is nog veel te vroeg
Dat weten we zeker

Het kind

Het kind
vlucht
van plaats
naar plek

Het rent
van huis
van kastje
tegen muur

Het kind
is alleen
kind
alleen

Het is
het doel,
doelwit
van ons

Glazen

Ik gooi glazen in,
transparant in
veelkleurige splinters

Tuimelglazen vallen
Champagne druppelt na
De ouwe en de weduwe
komen samen

Ik gooi mijn eigen
glazen in
Trefzeker
De longdrink
in korte termijn

Schaamte*

In m'n eigen kleine hoekje
Zit ik, stilletjes, heel alleen
Kauwend op een boterkoekje
Kijk ik schichtig om me heen

Zou er iemand naar me kijken?
Val ik soms de mensen op?
Want ik schaam me tegenwoordig
echt de ogen uit mijn kop

Vroeger was ik een ware schoonheid
Ik was helemaal je van het
Mijn figuur is nu verdwenen
Ik ben tonrond, moddervet

Vervuiling

In mijn gehoorgang
sluip het zwerfvuil binnen

Blikjes rammelen,
kerkklokken luiden,
een vliegtuig levert
commentaar

Trommelviezen roffelen
onder het geweld

Op het aambeeld slaat
de muziek dood

De slak schuilt trillend
in zijn broze huis

Er is geen statiegeld
De bak puilt uit
Vergeefs druk ik
op het deksel

Ik verlang naar stilte
Ik wacht op schoonheid
Ik smacht naar jouw stem

Vervuiling

In mijn gehoorgang
sluip het zwerfvuil binnen

Blikjes rammelen,
kerkklokken luiden,
een vliegtuig levert
commentaar

Trommelviezen roffelen
onder het geweld

Op het aambeeld slaat
de muziek dood

De slak schuilt trillend
in zijn broze huis

Er is geen statiegeld
De bak puilt uit
Vergeefs druk ik
op het deksel

Ik verlang naar stilte
Ik wacht op schoonheid
Ik smacht naar jouw stem